

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΑΟΡΜΙΝΑ

ΤΟΥ Η. — G. — ΜΑΓΟΣ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ὁ φίλος μας ὁ Ἀτίλας ἦρθε στὴν λέσχη μας μαζί μ' ἕναν ἀγνωστο κύριο, πού μᾶς τὸν παρουσίασε ὡς κόμητα "Εττορε ντέ Μπονιφάτσι. Ὁ κόμης ἦταν ἕνας ἄντρας νέος ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ πρόσωπο αὐστηρό, ὠρωμιμένο ἀπὸ βαθεῖες ρυτίδες πόνου. Τὰ κάτασπρα σχεδὸν μαλλιά του ἔδιναν μιὰ ξεχωριστὴ μελαγχολία στὴν θλιμμένη ἔκφρασι τῆς μορφῆς του.

Πρὶν ἔρθουν ὁ Ἀτίλας καὶ ὁ κόμης εἶχαμε ἀρχίσει νὰ διηγῆται ὁ καθένας μας καὶ ἀπὸ μιὰ δραματικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς του.

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διηγηθῶ κ' ἐγὼ μιὰ ἱστορία, εἶπε ξαφνικὰ ὁ κόμης. Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἀρέσει, γιατί εἶνε θλιβερὴ καὶ γιατί τὸ τέλος τῆς θὰ εἶνε πολὺ δραματικὸ. Ὁπωσδήποτε, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον σας...

Καὶ ὁ κόμης ἀρχισε νὰ διηγῆται:

— Δύο ἀδελφοί, — εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά τους, — εἶχαν ἐρωτευθῆ καὶ οἱ δυὸ μαζί μιὰ ὠμορφὴ κοπέλλα μὲ χρυσὰ μαλλιά, χωρὶς ὅμως ὁ ἕνας νὰ ὑποπτεύεται τὸ αἶσθημα τοῦ ἄλλου. Τὴν νέα αὐτὴν τὴν ἔλεγαν Ταορμίνα καὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Νεάπολι. Οἱ δυὸ ἀδελφοί τὴν ἐλάτρευαν μὲ τὸ ἴδιον παράφορο πάθος, γιατί ἦταν καλόκαρδη καὶ εὐγενικὴ — μὰ καὶ γιατί ἀγαποῦσαν κ' οἱ δυὸ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ τους...

Ἦρθε ἔτσι κάμποσος καιρὸς.

Μιὰ μέρα, ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ ἀπεκάλυψε στοὺς δυὸ ἀδελφοὺς πὼς ἦσαν ἀντίζηλοι. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. Τὸ ἐρωτικὸ πάθος εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο παροξυσμοῦ, ὥστε κανεὶς τους δὲν εἶχε πειὰ τὴν δύναμι νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰ θυσία χάριν τοῦ ἄλλου.

Ἡ κατάσταση ἀρχισε νὰ γίνεται ἐπικίνδυνη... Καὶ τέλος οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἐξωμολογήθηκαν μαζί τὸ αἶσθημά τους στὴν Ταορμίνα. Μὰ ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε, μπρὸς στὸν πόνον τῶν δύο ἀνδρῶν, νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν προτίμησί της. Ἀφῆσε σ' αὐτοὺς νὰ βροῦν μιὰ λύσι στὸ τραγικὸ δίλημμα πού τοὺς βασάνιζε...

Ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφοὺς φάνηκε πρῶτος, πὺ δυνατός στὴν πάλῃ αὐτὴ μεταξὺ ἐρωτικῶ καὶ ἀδελφικοῦ αἰσθήματος.

— Ἀγαποῦμε καὶ οἱ δυὸ τὴν Ταορμίνα μὲ τὸ ἴδιον πάθος! εἶπε στὸν ἀδελφὸ του. Στὴν περίπτωσι αὐτὴν θὰ κάμω χρῆσι τῶν δικαιωμάτων πού ἔχω σὰν μεγαλύτερος ἀδελφός καὶ θὰ διατάξω ἐγὼ τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ φύγω σὲ μακρινὸ ταξίδι... Ἐσὺ θὰ μείνης ἐδῶ... Θὰ προσπαθῆσω νὰ ξεχάσω τὴν Ταορμίνα... Ἄν τὸ κατορθώσω, ἡ νέα θὰ εἶνε δική σου. Δὲν θὰ μοῦ κακοφανῆ διόλου αὐτό... Θὰ παρακαλῶ πάντοτε τὸν Θεὸ νὰ σᾶς ἔχη καλὰ κ' εὐτυχισμένους... Ἄν ὅμως, δὲν μπορέσω νὰ τὴν λησμονήσω, θὰ ὑποβληθῆς καὶ σὺ στὴν ἴδια δοκιμασία... Θὰ ξενητευθῆς καὶ σὺ, ὅπως πρόκειται νὰ ξενητευθῶ κ' ἐγώ...

Ἐπειὰ ἀπὸ τὴν συμφωνία αὐτὴν, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός ἔφυγε πράγματι σὲ ταξίδι. Ὁπου, ὅμως, καὶ ἂν πῆγαινε, διαρκῶς ἔβλεπε μπροστά του τὴν Ταορμίνα. Ἡ ἀνάμνησίς της τὸν κυνηγοῦσε παντοῦ. Δὲν μπορούσε νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦ του. Κ' ἔπεσε βαρεῖα ἀρρωστος στὴν ξενητεία, μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του, μακριὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα πού ἀγαποῦσε πάντοτε σὰν τρελλός...

Θέλησε τότε νὰ χαθῆ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, σὲ καμμιά ἄγρια περιοχή τῆς μυστηριώδους Ἀφρικῆς... Μὰ ἡ ἀρρώστεια του ἔγινε βαρεῖα. Ἡ ὄπτασις τῆς Ταορμίνας δὲν τὸν ἄφηνε νὰ σκεφθῆ τίποτε ἄλλο τῆ μέρα καὶ νὰ κλείσῃ μάτι τὴν νύχτα... Ἡ ζωὴ του ἀρχισε νὰ κινδυνεύῃ σοβαρά...

Οἱ γιατροὶ κατάλαβαν ποῖο ἦταν τὸ σαράκι πού τὸν ἔτρωγε καὶ τὸν συμβουλεύσανε νὰ ξαναγυρίσῃ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα στὴν πατρίδα του. Καὶ κείνος πῆρε ἕνα πρῶτὸ τὸ καράβι κ' ἐπέστρεψε στὴν Ἰταλία. Ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγωνία τὸν ἔκαναν ἀγνώριστο. Γέρασε μέσα σὲ λίγους μῆνες... Ἐμοιάζε μὲ σκελετὸ πού βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο.

Βρῆκε τὴν Ταορμίνα μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του.

— Ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε, ἡ θυσία πού ζήτησα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου, εἶνε ἀνώτερη τῶν δυνάμεών μου. Ὑπέφερα, μάτωσε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν πόνον καὶ στὸ τέλος νικήθηκα... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μακριὰ ἀπὸ τὴν Ταορμίνα!...

Καὶ ὁ δυστυχῆς ὁ νέος, λέγοντας αὐτὰ ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί...

Ἡ Ταορμίνα κύτταξε, ἀμήλητη κάτωχρη, τοὺς δύο ἀδελφούς...

* * *

Ἦρθε τώρα καὶ ἡ σειρά τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ νὰ ὑποβληθῆ στὴν ἴδια δοκιμασία. Ἐτοίμασε τὰ πράγματά του καὶ σὲ λίγες μέρες ἀποχαιρετοῦσε τὸν ἀδελφὸ του.

— Ἐγὼ θὰ πάω πὺ μακριὰ καὶ ἀπὸ σένα! τοῦ εἶπε. Θὰ προσπαθῆσω νὰ ξεχάσω τὴν Ταορμίνα... Πρέπει, ὅμως, νὰ κρατήσῃς καὶ σὺ τὴν συμφωνία πού κάναμε. Νὰ μὴ πάρῃς γυναῖκα τὴν Ταορμίνα πρὶν σοῦ γράψω. Ἄν κατορθώσω νὰ φανῶ πὺ δυνατός ἀπὸ σένα, μπορεῖς νὰ τὴν παντρευθῆς. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἔχη πάντα καλὰ. Ἄν, ὅμως, δὲν μπορέσω νὰ δοκιμάσω τὸ πάθος μου, ἂν ξαναγυρίσω νικημένος... τότε κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ... Γεῖά σου, ἀδελφέ μου! Χαῖρε, Ταορμίνα! Χαῖρε, μικρούλα μου!...

Καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια χωρίστηκαν δίχως νὰ φιληθοῦνε.

Ὁ μεγαλύτερος, ἐκεῖνος πού ἔμεινε τώρα κοντὰ στὴν Ταορμίνα, δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ χαρῆ ἢ νὰ λυπηθῆ γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀδελφοῦ του...

Ἐπειὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὁ ξενητεμένος τοῦ ἔστειλε τὸ παρακάτω γράμμα:

«Στὴν μακρινὴ αὐτὴ χώρα, πού βρίσκομαι τώρα, νοιώθω μὲ χαρὰ μιὰ μεγάλη δύναμι στὴν καρδιά μου... Τὰ σχέδια γιὰ τὴν μελλοντικὴ μου ἐργασία μοῦ ἀπασχολοῦν ὅλη τὴν σκέψι... Κατάλαβα πὺ εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω τὴν μεγαλύτερη θυσία πού μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας ἄνθρωπος... Ἡ Ταορμίνα εἶνε δική σου! Μπορεῖς νὰ τὴν πάρῃς γυναῖκα σου! Ἐδῶσα μιὰ σκληρὴ πάλῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ φάνηκα νικητής. Ὁστόσο, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃς ποτέ, ἀδελφέ μου, ὅτι ἀγαπήσῃς τὴν Ταορμίνα μὲ μιὰ μεγάλη θυσία ἐξ ἑαυτοῦ μου... Ἐχεῖς ἀναλάβῃ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς νέας... Πρέπει νὰ εἶσαι ὁ προστάτης ἢ ἀγγελικῆς αὐτῆς ὑπόθεσις, νὰ τὴν θεωρήσῃς ὡς κληρονομία τοῦ ἀδελφοῦ σου, πού σὲ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴν γιὰ πάντα...»

Ἡ χαρὰ πού δοκίμασε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός ἦταν, τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν τὸν ἄφηνε νὰ συλλογισθῆ τὴν τραγωδία τοῦ ἄλλου, τοῦ ξενητεμένου. Ἐτρεξε κ' ἔδωσε τὴν ἐπιστολή αὐτὴν στὴν Ταορμίνα. Ἐκείνη τὴν διάβασε χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι, τοῦ τὴν ξανάδωσε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα:

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, εἶμαι δική σου... Θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας ὅποτε θέλεις ἐσὺ...

Αὐτὰ μονάχα εἶπε ἡ Ταορμίνα.

Καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφοὺς πῆρε γυναῖκα τὴν Ταορμίνα. Ἡ εὐτυχία του ἦταν ἀπερίγραπτη. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι δὲν βάσταζε πολὺν καιρὸ. Ἐπειὰ ἀπὸ ἕνα χρόνον, ἡ Ταορμίνα πέθανε ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀσθένεια, πού δὲν μπόρεσαν οὔτε οἱ γιατροὶ νὰ τὴν καταλάβουν.

Λίγες, ὅμως, μέρες πρὶν πεθάνῃ, ἐξωμολογήθηκε σὲ μιὰ πιστὴ φίλη της τὸ τραγικὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς της. Ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀδελφούς, ὁ μόνος πού ἀγαποῦσε δὲν ἦταν ὁ ἄντρας της, μὰ ὁ ἄλλος ὁ ξενητεμένος!... Ὁστόσο, δὲν θέλησε νὰ φανερώσῃ τὰ πραγματικά της αἰσθήματα, γιὰ νὰ μὴ φέρῃ σὲ σύγκρουσι τοὺς δύο ἀδελφοὺς πού τὴν ἀγαποῦσαν μὲ τὸ ἴδιον παράφορο πάθος. Καί, πεθαίνοντας, παρακάλεσε τὴν φίλη της νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ ποτέ σὲ κανένα αὐτὰ πού τῆς εἶπε.

Ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς, ὁ μεγαλύτερος ἔμεινε στὴν πατρίδα του, στὸν πατρογονικὸ του πύργο.

Ὅταν πέρασαν δύο χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς Ταορμίνας, ξαναπαντρεύτηκε μὲ μιὰ πλούσια νέα. Καὶ φάνηκε σὰν νὰ εἶχε λησμονήσῃ τὴν νεκρὴ, αὐτὴν πού ἀγάπησε ἄλλοτε τόσο πολὺ...

Ὅσο γιὰ τὸν μικρότερον ἀδελφόν, ἐξακολούθησε νὰ μένῃ στὴν ξενητεία, μὲ ἄλλο ὄνομα. Ἐκανε πολλὰς ἐπιχειρήσεις, ἀπόχτησε μεγάλη περιουσία, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ πουθενὰ τὴν χα...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, εἶμαι δική σου, τοῦ εἶπε ἡ Ταορμίνα.

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΕΡΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

λοι αποδοκιμάζοντας και άλλοι χειροκροτώντας. Ωστόσο, ο Φρερόν, για να μη δείξη στον αντίπαλό του ότι τον πείραξε ή σάτυρα αυτή, είχε το κουράγιο να παρακολουθήση ως το τέλος την παράστασι και να γράψη και κριτική για την κωμωδία του Βολταίρου, προσποιούμενος ότι δεν κατάλαβε ποιόν ήθελε να καυτηριάση ο συγγραφέυς στο πρόσωπο του Φρερόν. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στην περίπτωσι αυτήν ο Φρερόν έδειξε περισσότερο πνεύμα από τον θανάσιμο έχθρό του.

Και η πάλη μεταξύ των δύο αυτών διανοουμένων συνεχίσθη επί πολλά χρόνια. Και, όπως συμβαίνει σ' όλες τις μάχες, όταν παρατεινώνται πολύ, ο Βολταίρος έβγαине άλλοτε νικητής και άλλοτε ήττημένος. Άλλ' ενώ αυτός προσπαθούσε να μη έρχεται των όριων της κοσμιότητας, ο αντίπαλός του, άνθρωπος ταπεινός, παρά την αναμφισβήτητη λογοτεχνική αξία του δεν έδίσταζε να καταφεύγη σε μέσα ταπεινά, για να πειράξη τον έχθρό του, να τον κατακρίνη για παληά του νεανικά άμαρτήματα και γι' άπόρρητες πράξεις της ιδιωτικής του ζωής.

Δυό φορές ο Βολταίρος θέλησε να μηνύση τον ύβριστή του. Άλλά οι φίλοι του τον έπεισαν στο τέλος να μη τό κάμη αυτό, γιατί θα έδινε συνέχεια σε μία θλιβερή υπόθεσι, που έπρεπε να λησμονηθή πειά.

Τέλος, εκείνο που δεν μπόρεσε να επιτύχη ο Βολταίρος γράφοντας χρόνια ολόκληρα, κωμωδίες, διατριβές και επιστολές, τό κατώρθωσε μονάχα μ' ένα τετράστιχο. Ένα μικρό επίγραμμα υπήρξε η χαριστική βολή κατά του Φρερόν. Σας τό παραθέτουμε σε προχειρη μετάφρασι:

Έμάθατε τὸ νέο τὸ τρομερόν ;
 Ἄπὸ μιᾶ ὄχητ' ἀγαθὴν ὁ Φρερόν !...
 Καὶ τί ναμίζετε πὼς ἔγινε μ' αὐτό ;
 Ἐπόφησε τὸ φεῖδι στὸ λεφτό !...

Τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ ἐπίγραμμα πείραξε κατάκαρδα τὸν Φρερόν. Κάθε στίχος του καρφώθηκε σάν μαχαίρι στήν καρδιά του. Καὶ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, στίς 10 Μαρτίου 1776, ὁ κριτικὸς αὐτὸς πέθανε ἀπὸ βαρυστομαχία, ὅλοι ἀπέδωσαν τὴν ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του στήν στενοχώρια που δοκίμασε ἀπὸ τὸ ἀρχιλόγειο ἐπίγραμμα τοῦ Βολταίρου!

ΤΑΟΡΜΙΝΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 12)

ρά. Γέρασε πρὶν τῆς ὥρας του καὶ ὅλοι οἱ γνωστοὶ του τὸν βρίσκαν λιγάκι παράξενο... Κράτησε ἀκόμα καὶ τὸν ὄρκο που ἔκανε κάποτε, νὰ μὴ παντρευτῆ. Κι' ὅταν ξαναγύρισε στήν πατρίδα του, κανεὶς ἀπὸ τοὺς παληοὺς του φίλους δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ...

* * *

Ὁ κόμης διέκοψε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν ἀφήγησί του.

— Τελείωσε ἡ ἱστορία; τὸν ρώτησε κάποιος ἀπὸ ἐμᾶς.

— Ὁχι! ἀποκρίθηκε ὁ κόμης.

Καὶ συνέχισε μὲ ἀλλαγμένη φωνή:

— Πᾶνε τέσσερα χρόνια τώρα που πέθανε ἡ Ταορμίνα. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ φίλη της δὲν ἀνεκοίνωσε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τῆς νεκρῆς... Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔμαθε τὴν διεύθυνσι τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ γράψῃ καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια... Τὸ μοιραῖο αὐτὸ γράμμα τὸ ἔλαβε σήμερ' ἀκριβῶς ὁ μικρότερος ἀδελφός... Καὶ ξέρατε τί ἔκανε; Ἄδειασε τὸ ποτήρι που κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ του καὶ τράβηξε μιὰ σφαῖρα στήν καρδιά του, πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὴν Ταορμίνα, που τὸν εἶχε ἀγαπήσει, που τῆς εἶχε μείνει πιστός...

...Καὶ ὁ κόμης, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄδειασε τὸ ποτήρι που κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἔβγαλε ἕνα περιστροφὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ πρὶν προφθάσῃ κανεὶς μας νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, φέτρεψε μιὰ σφαῖρα στήν καρδιά του...

H. G. MAGOG

Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

Οἱ παλιοὶ ταξιδιωτὲς κάπου ἐκεῖ στὰ ἀθησυνιακὰ βουνὰ φαντάζονταν ὅτι ζοῦσε τὸ παράξενο αὐτὸ ζῶο ἢ πουλί που εἶχε στὸ κεφάλι του μιὰν αἰγκρέτα ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ που ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ἔφτιανε μόνο του μιὰ μεγάλη πυρὰ ἀπὸ ἀρωματικὰ ξύλα. Στὴν πυρὰ αὐτὴν ξαπλώνονταν, ξέροντας ἀπὸ πρὶν ὅτι ὁ θάνατος γεννᾷ ζωὴ. Τὰ φτερά του καιγόντουσαν, τὸ σῶμα του ἀπανθρακωνόταν, κι' ἀπὸ τὴν τέφρα σχηματιζόταν ἕνα σκουληκάκι που ξαναγεννοῦσε τὸν Φοίνικα. Ἔτσι ἔκλεινε ὁ κύκλος, καὶ ἡ ζωὴ ἀκολουθοῦσε τὸν θάνατο, σ' ἕναν ἀδιάκοπο ρυθμὸ ἀναδημιουργίας. Τὸ σύμβολο αὐτὸ τοῦ Φοίνικος μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ ἄλλο ἀρχαῖο σύμβολο τοῦ φειδιοῦ, που εἶχε δυὸ κεφάλια στίς ἄκρες τοῦ κορμοῦ του καὶ που ἀποτελοῦσε τὸ σύμβολο τῆς ἐνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τὸ σύμβολο δηλαδή ὀλόκληρης τῆς δημιουργίας. Καὶ τὸ φεῖδι αὐτὸ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀθησυνία.

Ἄπ' αὐτὸ τὸ φανταστικὸ τέρας δημιουργήθηκε καὶ ἡ ἰδέα που ἔπαιξε τόσο μεγάλο ρόλο στήν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία τοῦ φειδιοῦ που δαγκώνει τὴν οὐρὰ του, συμβόλου τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου καὶ εἰδικῶς τῆς ἱατρικῆς μὲ τὸ θαυσοτόχαστο ρητό: «Ἐν τὸ πᾶν».

Ἰπὸ τὴν ὄδηγία τοῦ Φοίνικος, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπαίσια καὶ ἐφιαλτικὰ τέρατα ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν ἐξαλλὴν φαντασία τῶν πρώτων ταξιδιωτῶν που ἔφθασαν στὰ κράσπεδα τοῦ αἰθιοπικοῦ ὄροπεδίου καὶ ἦρθαν καὶ στοίχειωσαν τὶς νύχτες τοῦ δυτικοῦ κόσμου, πῆραν θέσιν στὸ ζώδιό του, ξαπλώθηκαν στὰ φευδαρχικά οἰκόσημα καὶ ἐστόλισαν τοὺς μεσαιωνικοὺς καθεδρικοὺς ναοὺς. Τὰ γλυπτὰ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, που προκαλοῦν τὴν κατάπληξι τῶν θεατῶν γιὰ τὴν ἐφιαλτικὴν φαντασία τῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς ἐποχῆς δὲν ἀποτελοῦν τίποτε ἄλλο παρά ἀναπαραστάσεις τῶν τεράτων που κάποιος ἄγνωστος Ἕλληνας Ὀδυσσεὺς ἐνόμισε ὅτι ἀντίκρουσε στίς χῶρες, ὅπου πῆγαινε νὰ βρῆ χρυσάφι, ἑλεφαντόδοντα καὶ ἐξωτικά μπαχαρικά...

"ΕΜΠΡΟΣ!.. ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ;.."

(Συνέχεια εκ της σελίδος 18)

ἔβλεπε ὅτι ἡ Ρέζυ του ἦταν ἡ πιὸ ὠμορφηγυναῖκα τοῦ κόσμου ;
 — Κρίμα που εἶμαστε παντρεμένοι!... τῆς εἶπε μιὰ στιγμὴ χαμογελώντας.

— Ἀλήθεια ! Ἐκανε ἡ Ρέζυ που κατάλαβε ἀμέσως τὴ σκέψι του. Ἄν δὲν εἶμαστε παντρεμένοι, θὰ μπορούσαμε θαυμάσια ν' ἀπατήσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας !

— Ἄχ! Ναι... ψιθύρισε ὁ Ρολάν κυττάζοντας τὴ γυναῖκα του μὲ τρυφερότητα.

— Μὰ τί μᾶς ἐμποδίζει ! Ἐκανε ἡ Ρέζυ. Ἄς ξεχάσουμε πὼς εἶμαστε παντρεμένοι ! Ἄκουσε, Ρολάν, πῆγαινε μιὰ στιγμὴ νὰ τηλεφωνῆς στὸ σπίτι πὼς θὰ δειπνήσουμε ἔξω...

Ὁ Ρολάν σηκώθηκε ὀλόχαρος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Μὰ τί φασαρία που εἶνε αὐτὰ τὰ νούμερα τοῦ τηλεφώνου ! Ὁ Ρολάν ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξεφύλλισε τὸν κατάλογο τῶν συνδρομητῶν τοῦ τηλεφώνου που θρισκόταν ἐκεῖ μπροστά του, μέσα στὸν θάλαμο. Νὰ τώρα τὸ νούμερο τοῦ σπιτιοῦ του: 81.958... Μπᾶ ! Τί περίεργο!... 81.958;... Ἐμοιαζε παραπολὺ αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς μὲ κάποιον ἄλλο... Τί νούμερο ἄρᾳ γε ἔχει ἡ Ζωρζέτ ; Ὁ Ρολάν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ καρνέ του κι' ἀπόμεινε κατάπληκτος. Στὴν πρώτη σελίδα του ἦταν τὸ νούμερο 81.958!...

Ὁ Ρολάν κατάλαβε ἀμέσως ὅλες τὶς γκάφες του... Τὴν εἶχε πάθει ! Ἡ Ρέζυ ἦταν πιὸ ἔξυπνη ἀπὸ αὐτόν!...

Γυρίζοντας κοντὰ στὴ γυναῖκα του, πιὸ τρυφερὸς ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ, συνάντησε τὸ γκαρσόνι του.

— Ἄκουσε, Ζουλιέν, τοῦ εἶπε, τί θὰ ἔκανες ἂν τηλεφωνοῦσες στὴ γυναῖκα σου, νομίζοντας ὅτι τηλεφωνεῖς σὲ μιὰ Ζωρζέτ;...

— Ἀπλούστατα, κύριε Ρολάν, τοῦ ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι, θὰ τῆς προσέφερα γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς...

— Θαυμάσια ! Αὐτὸ ἀκριβῶς συλλογιζόμουν κ' ἐγὼ !... ἔκανε ὁ Ρολάν.

Καὶ τὴν ἄλλῃ ἡμέρα ἔφυγε μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ρέζυ γιὰ τὴ Βενετία, ἀφοῦ προηγουμένως κράτησε τηλεγραφικῶς ἕνα ὠμορφο διαμέρισμα στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Ἐρωτος»...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ